

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет

**Міжнародна стратегія
економічного розвитку регіону**

**Международная стратегия
экономического развития региона**

**International Strategy
of Region Economic Development**

Матеріали

VI Міжнародної науково-практичної конференції
(м. Суми, Україна, 17 березня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

РОЗДІЛ 6
Стратегічне планування сталого розвитку

РАЗДЕЛ 5
Стратегическое планирование устойчивого развития

SECTION 5
Strategic planning of sustainable development

**ДИПЛОМАТІЯ В СТРАТЕГІЧНОМУ ТА ЕКОЛОГІЧНОМУ
ДІАПАЗОНІ МІЖНАРОДНОЇ ВЗАЄМОДІЇ**

Бохан А.В., к.е.н., доц.

Київський національний торговельно-економічний університет (Україна)

В епоху радикальних змін на світовому ринку відбувається диверсифікація напрямів бізнес-діяльності через посилення екологічних детермінантів у його розвитку. Постійне оновлення бізнес-моделей з використанням інформаційних ресурсів сприяє формуванню нових «ринкових цінностей» та популяризацію ідей екологічного спрямування.

Сучасні процеси лібералізації експортно-імпортних потоків також обумовлюють новий формат партнерства й співробітництва, тим самим модернізуючи сферу комерційної дипломатії. Адже вихід на зовнішні ринки вимагає від економічних суб'єктів врахування не лише ефектів глобалізації й науково-технічного прогресу, але й різнопланових проєкцій суспільства щодо екологічних атрибутів бізнесу.

У зв'язку з цим, дипломатичні відносини у цій сфері потребують розширення стратегічного діапазону міжнародної взаємодії, де розробка інноваційних бізнес-проєктів має враховувати фактор невизначеності майбутніх результатів. Зменшення ризиків досягається за рахунок співставлення альтернативних проєктів, рішень, продуктів, технологічних систем і організаційних процесів на основі різних стратегічних моделей (напр., A. Afuah, K. Oblój, Ch.Tucci) і нових стратегічних рішень (напр., W. Chann Kim, R. Mauborgne «Blue Ocean Strategy»).

Використання інструментів дипломатії націлено на застосування комплексу заходів і практичних дій у досягненні бізнес-компромів і

взаємоприйнятних ділових рішень з метою покращення еколого-економічних відносин між країнами. За умов зміни векторів геополітики, сучасна дипломатія звертає увагу на зростання амплітуди екологічних дисонансів у процесі врегулювання різних конфліктів.

У такому разі, дипломатичні зусилля в консолідації країн світу мають упереджувати загострення суспільної конфронтації та створювати відповідні стимули для подолання політико-екологічної інертності людства. Важливість прискорення темпів інноваційних зрушень у сфері бізнесу зумовлене тим, що при їх значній пролонгації знецінюються потенційно досяжні результати, оскільки певні ідеї та нововведення з часом втрачають комерційну та екологічну цінність. Саме тому ефективна міжнародна взаємодія можлива за умов постійного оновлення бізнес-моделей, впровадження інновацій та їх адаптації на ринку екологічної продукції.

Наразі суб'єкти бізнесу ініціюють стратегічні інновації на основі більш ефективних способів і стратегій ведення конкурентної боротьби на ринках. У цьому контексті, акцентується увага на двох складових бізнес-діяльності: «непізнане» і «непізнане», що дозволяє використовувати поняття «залишкова невизначеність». Вона може бути сконцентрована на одному з чотирьох рівнів:

– «достатньо прогнозоване майбутнє» (англ. clear enough future) → важливі для бізнесу обставини зовнішнього середовища є достатньо прогнозованими;

– «альтернативні варіанти майбутнього» (англ. alternate futures) → тип невизначеності відомий, за якого ринкова ситуація для суб'єкта бізнесу може розгортатися за декількома сценаріями;

– «діапазон варіантів майбутнього» (англ. a range of futures) → відомо, що актуальний для того чи іншого бізнесу аспект буде перебувати в певному діапазоні великої кількості сценаріїв розвитку подій;

– «справжня невизначеність» (англ. true ambiguity) → неможливість визначення параметрів, індикаторів і діапазону можливих актуальних сценаріїв для бізнесу; суттєвою особливістю є нетривалість цього рівня, який швидко еволюціонує до другого та третього рівнів.

Масштабне використання віртуальних, інформаційних і комунікаційних каналів у бізнесі сприяє швидкості подолання невизначеності та ризиків за рахунок впровадження ринкових новацій і здійснення комерційної дипломатії. Вони гарантують отримання відповідних сигналів зворотного зв'язку від зовнішнього середовища компанії для проведення циклічного оновлення чи удосконалення бізнес-моделі. За умов екологізації економіки, таких сигналів стає дедалі все більше на ринку.

Світовий досвід розвитку бізнесу свідчить про пріоритетність таких завдань у його позиціонуванні: «збалансування бізнес-системи»,

«управління змінами & швидкість», «реалізація конкурентних і диференційованих стратегій». За цього конкурентні переваги компаній досягаються шляхом практичної реалізації: «стратегії покращення» (синергічна модель організація бізнесу; управління ланцюгом цінностей); «стратегії венчурні» (революційні чи радикальні продукти, спін-аути, спін-офи, венчурне інвестування); «стратегії екологічного лідерства» (першість у створенні інноваційних бізнес-концептів на засадах екологічної індустріалізації та ринкової модернізації).

Отже, новий рівень культури екологічного та інноваційного менеджменту в бізнесі засвідчує розширення функцій комерційної дипломатії та удосконалення система міжнародної взаємодії. Зазначені тенденції мають набути змістовного відображення у механізмах формування еколого-економічного потенціалу України в умовах глобалізації.

INDICATORS OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT: CONTEMPORARY TRENDS AND CHALLENGES

Zharova L.V., Dr. Econ.

*Institute of Environmental Management and Sustainable Development National
Academy of Sciences of Ukraine (Kyiv, Ukraine);
University of Economics and Humanities
(Bielsko-Biala, Poland)*

Eremeeva N.V., Candidate of Law Sciences

Legal Research of National Academy of Sciences of Ukraine (Kyiv, Ukraine)

Indicators that characterize social processes are based on statistical data, and used in assessment the efficiency of activity, identification of causal relationships in the decision-making process. The beginning of sustainability measuring practice was marked by the appeal of the United Nations Conference on the Human Environment, 1971, to prepare periodic international, regional, and sub-regional reports on “the state of, and outlook for, the environment” (UNEP, 1972). The main trends in state-of-the-environment reporting in 1970-1990 were: showing the interconnections among environmental, economic, social, and institutional issues; reducing comprehensive lists of indicators into core sets for better communication; measuring progress towards achieving targets and objectives; building environmental reporting into government decision-making, and business and industry plans.

The last trends analysis exposed that structuring thinking about the interplay between the environment and socio-economic activities were developed in later 1970's an “ecosystem” approach that evolved into the pressure-state-response